



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph. D.,
ve věci

žalobce: **M. A.**, narozen „X“
státní příslušnost Uzbekistán
pobytem „X“

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2020, č. j. OAM-340/ZA-ZA11-P15-2020

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2020, č. j. OAM-340/ZA-ZA11-P15-2020, ev. č. B009608, kterým bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že žádost je dle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřijatelná, a proto žalovaný řízení o této žádosti dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný vystoupil z rámce svých profesních oprávnění a nepostupoval v souladu s konkrétními ustanoveními zákona o azylu. Žalobce ke své žádosti poskytl konzistentní a bezrozporné údaje a uvedl, že má strach z návratu do země původu, a to především z důvodu své sexuální orientace. Podrobněji uvedl, že je homosexuální orientace a v zemi jeho původu, v Uzbekistánu, dochází k dlouhodobému a systémovému pronásledování LGBTIQ komunity a toto pronásledování je stále intenzivnější. Tyto informace jsou dle žalobce zřejmé z veřejně dostupných zpráv a informace o zemi původu zaměřené na dodržování lidských práv osob nemajoritní sexuální orientace popisují pronásledování, kterému LGBTIQ komunita čelí. Tato situace je tak odlišná od roku 2016, kdy žalobce podal svoji první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dále žalobce uvedl, že si je vědom toho, že se v jeho případě jedná o opakovanou žádost, ale je přesvědčen, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 11a zákona o azylu a současně nerespektoval základní zásady správního řízení. Jelikož úkolem žalovaného je v řízení o druhé žádosti rozpoznat, zda jsou v řízení sděleny nové skutečnosti a pokud ano, tak musí zjistit jejich charakter. V případě obou žádostí je jejich důvodem sexuální orientace žalobce, ale tento důvod musí být zasazen do časového kontextu. Zahájení pronásledování menšiny je dle žalobce objektivní novou skutečností, která je navíc podložena aktuálními informacemi o zemi původu a nelze tak jeho žádost považovat za nepřijatelnou. Dle žalobce postup žalovaného od začátku směřoval k uvádění skutečností takovým způsobem, aby jeho žádost byla označena za nepřijatelnou a došlo k rychlému zastavení řízení. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96. Žalobce namítal, že se žalovaný nepokusil zasadit důvod podání žádosti do aktuálního kontextu a porovnat notoriety pronásledování LGBTIQ komunity v Uzbekistánu s jeho situací, ale pouze označil za důvod podání žádosti sexuální orientaci žalobce a ten porovnal s jeho předchozí žádostí. Žalovaný tak okamžitě označil žádost za nepřijatelnou, aniž by zohlednil politické či společenské změny v zemi původu žalobce a v případě žalobce tak při jeho návratu do země původu nastává riziko jeho pronásledování. Žalobce dále popsal aktuální situaci v zemi původu s ohledem na dodržování základních práv LGBTIQ osob. Uvedl, že homosexualita je v Uzbekistánu kriminalizována a dochází k diskriminaci osob s neheterosexuální orientací. K tomu odkázal na zprávu Amnesty International Human Rights in Eastern Europe and Central Asia - Review of 2019 - Uzbekistan a internetové články. Závěrem žalobce uvedl, že žalovaný postupoval v rozporu s § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, když nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Napadené rozhodnutí nelze považovat za přesvědčivé, žalovaný se nedostatečně vypořádal se strachem žalobce z návratu do země původu a současně nesprávně hodnotil uvedené skutečnosti.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém písemném vyjádření popřel oprávněnost podané žaloby a trval na správnosti vydaného rozhodnutí včetně toho, že zjistil skutečný stav věci, posuzoval případ ve všech souvislostech a zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce uvedl. Žalovaný své rozhodnutí o zastavení řízení dle § 10a písm. e) zákona o azylu, dostatečně zdůvodnil, když poukázal na shodné důvody v žalobcem podaných žádostech, neboť žalobce ve své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl naprosto stejný důvod žádosti a to obavu z uvěznění z důvodu jeho homosexuální orientace. Uvedeným důvodem se žalovaný již velmi podrobně zabýval v rámci první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Co se týká opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu, odkázal žalovaný na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 43/2009, sp. zn. 9 Azs 5/2009 a sp. zn. 5 Azs 24/2003, podle Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kterých hlavním smyslem opakovaných žádostí je postihnout případy, kdy se objeví závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit nikoli vlastní vinou v předchozím řízení. Žalovaný porovnal důvody obou žádostí žalobce o mezinárodní ochranu a po jejich porovnání neshledal žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, to jest skutečnosti týkající se důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Dále konstatoval, že z informací shromážděných v průběhu správního řízení o situaci v Uzbekistánu, vyplývá, že v zemi původu žalobce nedošlo k zásadní změně politické ani bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný proto navrhl, aby soud podanou žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce a žalovaný s tímto výslovně souhlasily. se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Soud po zvážení skutkových a právních okolností případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Soud se nejprve zabýval tím, zda jsou dány podmínky přezkumu na základě podané žaloby a mimo jiné i tím, zda byly uvedeny žalobní body podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Soud konstatuje, že žaloba vyjadřuje nesouhlas se zastavením řízení, neboť žalobce měl za to, že podmínky pro zastavení řízení nebyly splněny. Soud v takovém případě musí přezkoumat, zda zde byly podmínky pro zastavení řízení.
8. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
9. Podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.
10. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 06. 2009, sp. zn. 4 Azs 23/2009, www.nssoud.cz, podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citového ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřijatelnou.

11. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 06. 2009, sp. zn. 9 Azs 5/2009, vyplývá, že hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotně-právní postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.
12. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce touto žalobou napadá již v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla přiznána mezinárodní ochrana dle zákona o azylu. Meritorní přezkum situace žalobce, a to první žádosti, byl proveden rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 28. 3. 2019, č. j. 58 Az 4/2018-27, kterým byla žaloba žalobce zamítnuta pro nedůvodnost. Následná kasační stížnost žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2019, č. j. 10 Azs 139/2019-45, odmítnuta pro nepřijatelnost.
13. Ze správního spisu soud zjistil, že již ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 1. 2016 žalobce uvedl, že důvodem žádosti pro udělení mezinárodní ochrany je obava z uvěznění v zemi původu z důvodu jeho sexuální orientace. Dne 30. 6. 2020 podal žalobce druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, uzbecké národnosti a vyznává islám. Není a nikdy nebyl členem žádné politické strany či skupiny, ani nikdy nebyl politicky aktivní. Hovoří česky, uzbecky, rusky a turecky, je rozvedený a má tři děti. V roce 2008 opustil vlast, neboť chtěl v České republice studovat. O udělení mezinárodní ochrany v České republice žádal již v roce 2016, tehdy mu nebyl azyl udělen a aktuálně žádá o udělení mezinárodní ochrany z důvodu obavy, že po návratu do vlasti by kvůli své sexuální orientaci skončil ve vězení.
14. Ze shora uvedeného vyplývá, že žalobce při podání druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl totožný důvod jako v žádosti první, tj. že má obavu z uvěznění v zemi původu z důvodu své sexuální orientace, což bylo důvodem pro rozhodnutí žalovaného zastavit řízení o udělení mezinárodní ochrany, což je z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé.
15. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z výpovědi žalobce, dále ze spisového materiálu k předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a dále si jako podklad opatřil informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu. Konkrétně vycházel z Informace OAMP – Uzbekistán – bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 11. 2. 2019 a z Informace MZV ČR ze dne 7. 3. 2019, č. j. 102817/2019-LPTP. Z výpovědi žalobce při podání první a druhé žádosti o mezinárodní ochranu vyplynulo, že v České republice pobýval od roku 2008, kdy sem přicestoval za účelem studia, následně zde začal podnikat a od té doby vycestoval do Uzbekistánu celkem asi 4 - 5 krát. Jak zdůraznil žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobce vědomě pobýval na území České republiky po ukončení platnosti povolení k pobytu a ani po uložení trestu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správního vyhoštění nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany, k tomuto kroku přistoupil až poté, co byl opakovaně kontrolován cizineckou policií a upozorněn, že v případě nevycestování na základě uděleného výjezdního příkazu, bude zadržen. I dle názoru soudu pozdní podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany podporuje závěr o nedůvodnosti žalobcových obav z pronásledování či z hrozící vážné újmy v případě jeho návratu do vlasti. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2007, č. j. 3 Azs 119/2004 - 50, „*žádost o udělení azylu podaná až po určité době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, znamená přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že stěžovatel situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě*“.

16. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že námitky žalobce o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění, neshledal důvodnými, neboť se jednalo o opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a důvody, které v první i druhé žádosti žalobce uváděl, byly totožné, tj. že má obavu z uvěznění v zemi původu z důvodu své sexuální orientace a rozhodnutí žalovaného bylo v tomto směru řádně a dostatečně odůvodněno. Žalobce v řízení ani neprokázal existenci nových skutečností, které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení žádosti o azyl. Stejně tak žalovaný nepochybil, pokud na případ žalobce aplikoval ust. § 10a písm. e) zákona o azylu. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. pro nedůvodnost zamítl.
17. Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem 17. prosince 2021

6

75 Az 4/2020

JUDr. Petr Černý, Ph. D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)